Les cortines del rei

Potser ara quan surto (passant del confinament) sento el carrer meu, i no trobo a ningú, tot i que m'agradaria saludar, fins i tot veure si encara viu aquest o aquell al barri. Trobar com continuen amb traïdoria i nocturnitat deixant mobles al costat del contenidor, també pals de cortina o guies modernes de 'store' passats de moda.

Això m'agrada. Esquivant balcons que regalimen aigua sobrant de plantes seques, mústigues de l'hivern. També penso en quan passaran a arranjar les llambordes que em neguitegen el pas, esquitxant l'aigua estancada el dia següent de ploure, i se'm tanquen els ulls quan m'arriba amb restes de sorra, morter o polsim de pneumàtic, de frenada, de pintura, pol·len precoç. Falten dos fanals que un maldestre va treure a cop de cul, mentre aparcava dins d'una persiana, del que va ser un dia un negoci familiar. Potser una petita cava, un supermercat, negoci de cortines i tèxtils. Ja no podrem comprar-les a metre i passar per dins, amb la fresca o jugar a amagar, dedicar el dia per rentar-les amb l'ajuda d'un tamboret, fins i tot veure com canvia la llum un cop esteses, l'olor, el soroll.

Ja es primavera però, i encara sento el fred a casa, sense calefacció, amb les cortines obertes per arreplegar quatre minuts de Sol. I torno a sortir sense preocupar-me de mascaretes d'auto-confecció ni bates de plàstic que fastiguegen amb cric-crec i gotes d'alguna substància rebel. M'aixeco del llit, esmorzo i tot seguit amb la primera llum, surto discretament i sense córrer per no despertar als tafaners desvetllats fent un cafè amagat darrera del 'visillo'. Amunt i avall per estirar les cames, sense l'excusa d'anar al mercat. No puc veure si abans o després hi surten amics i no faig el murri per la finestra per controlar si algú surt a comprar en tres torns, per allò de romandre mes estona al carrer. No faig trampes i no m'amago. No tinc posat res per tapar la finestra en aquesta habitació. Tornem, escolto la ràdio, dinem i poc després d'aclucar l'ull altre cop, torno a sortir. Aquest cop potser torno a córrer però parcs i espais de lleure tancats de forma precària m'ho impedeixen. Llavors caminem si ens deixa la pluja.

I tot fa bona olor per buidor de l'aire, per les branques seques i humides, fins i tot pel silenci percebo noves fragàncies. Abans no podia per monòxids i diòxids i sofre. La solitud del carrer m'omple i no estic sol. Per la tarda sento fins i tot les cafeteres dels veïns que no poden sortir com jo. Atresores aquestes mirades furtives, fins i tot d'enveja. Maleïda situació per alguns. No ens tenen per poder romandre ni que sigui 10 minuts al carrer sense un cistell, sense buscar a la bòfia ni sentir-se culpable. Potser no està bé i sento a casa com parlen dels 'policies de balcó' o fins i tot d'assetjaments a persones necessitades de desplaçar-se per varis motius, a banda de l'abastiment. Cada dia em miren de reull a les vuit del vespre, per no aplaudir les persones, herois i heroïnes. I desitjarien aquests, no sortir de casa, d'altres sortir una mica i jo indecís per fer el de sempre. A mi no m'han ensenyat a aplaudir. A més, em fa por quan ho fan i corro a amagar-me sota el llit, i em venen mals records de revetlles d'inici a l'estiu. Em sona a petard cada dia, cinc minuts de mal tràngol però, per una bona causa.

De nit, ja torno a sortir i soc jo qui els mira a través dels seus murs de tela, amb llum a dins i música, karaokes, concerts i més temes d'esbarjo. Ara em sento protegit, i ningú em pot veure més enllà de les seves cortines. La llum és poca i els tinc a tocar i sense res a amagar. Pipí, volteta i cap a casa, sense poder córrer un cop més. No saben que els vigilo i que vetllo per ells, per que s'acabi tot això i per oblidar. Si no tinguessin cortines ens podríem comunicar tot el dia i no amargar-nos uns dels altres. Qui s'amaga desconfia. Ja no tinc. Mossegades, pixades o velles, totes han caigut al meu designi. Soc el rei i a casa meva no posem cortines.

ÁLEX CUESTA és membre de la PAS Sant Cugat

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/148432.html

Copyright 2024 Cugat.cat